

Vineri, 4 Septembrie, 2026

Sf. Sfințit Mc. Vavila, episcopul Antiohiei; Sf. Proroc Moise; Sf. Mc. Petroniu

Galateni 2

⁶ Dar cei ce par a fi ceva¹ – oricine-ar fi fost ei cândva, nu mă privește; Dumnezeu nu caută la fața omului –, cei ce par a fi ceva nu mi-au adăugat nimic,

⁷ ci dimpotrivă, văzând că mie mi-a fost încredințată Evanghelia pentru cei netăiați împrejur, după cum lui Petru pentru cei tăiați împrejur

⁸ – căci Cel ce a lucrat prin Petru în apostolia tăierii împrejur a lucrat și prin mine la neamuri –

⁹ și cunoscând harul ce mi-a fost dat, Iacob și Chefa și Ioan, cei socotiți a fi stâlpi, ne-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă în semn de părtășie², pentru ca noi să binevestim la neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur,

¹⁰ numai să ne aducem aminte de

¹ = Notabilii comunității. Textul nu e neapărat ironic, ci ușor umoral.

² Literal: (mâna) dreaptă a comuniunii; semnul prin care apostolii, deși deosebiți în lucrare, rămâneau în comuniune (koinonía) harică.

săraci³, ceea ce tocmai m'am și străduit să fac.

Marcu 5

²² Și a venit unul din mai-marii sinagogii, cu numele Iair; și, văzându-L, I-a căzut la picioare

²³ și L-a rugat mult, zicând: „Fiica mea este pe moarte; vino și pune-Ți mâinile pe ea, ca să scape și să trăiască”.

²⁴ Și a mers cu el. Și mulțime multă îl urma și-L îmbulzea.

[...]

³⁵ În timp ce El încă vorbea, au venit de la mai-marele sinagogii, zicând: „Fiica ta a murit; de ce-L mai superi pe Învățător?”

³⁶ Dar Iisus, auzind cuvântul ce se grăise, i-a zis mai-marelui sinagogii: „Nu te teme. Crede numai!”

³⁷ Și n'a lăsat pe nimeni să meargă cu El, decât numai pe Petru și pe Iacob și pe Ioan, fratele lui Iacob.

³ = Creștinii săraci din Ierusalim, pentru care Pavel avea să facă o mare colectă în provinciile Ahaia și Macedonia.

³⁸ Și au venit la casa mai-marelui sinagogii și a văzut tulburare și pe cei ce plângeau și se tânguiau mult.

³⁹ Și intrând, le-a zis: „De ce vă tulburați și plângeți? Copila n'a murit, ci doarme”.

⁴⁰ Și ei Îl luau în răs. Iar El, scoțându-i pe toți afară, a luat cu sine pe tatăl copilei, pe mama ei și pe cei ce erau cu Dânsul și a intrat unde era copila.

⁴¹ Și apucând-o pe copilă de mână, i-a grăit: „*Talità kumì*”, ceea ce se tâlcuiește: „Fiică, ție-ți zic, scoală-te!”

⁴² Și de'ndată s'a sculat copila și umbla, că era de doisprezece ani. Și au fost cuprinși de uimire, de mare uimire.

⁴³ Și El le-a poruncit cu stăruință ca nimeni să nu afle de aceasta. Și le-a spus să-i dea copilei să mănânce.

Marcu 6

¹ Și a ieșit de acolo și a venit în patria Sa, iar ucenicii au mers după El.⁴

⁴ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Tâlcuire

Înviind pe fiica lui Iair, Domnul „a poruncit cu stăruință” părinților ei „ca nimeni să nu afle de aceasta”. Prin asta ni se arată: „Nu căuta slavă și urechea ta să n-o ciulești spre ascultarea laudelor de la oameni, chiar dacă faptele tale bune nu pot fi ascunse”. Fă ceea ce te povățuiește frica de Dumnezeu și conștiința, iar vorbele oamenilor să-ți fie ca și cum n-ar fi. Fii cu luare aminte și la suflet: îndată ce se pleacă oricât de puțin spre laudele celorlalți, întoarce-l la rânduiala sa. Dorința ca oamenii să afle faptele tale bune se naște din dorința de a fi lăudat. Atunci când primești lauda, ți se pare că ți-ai atins țelul, iar asta taie râvna și curmă faptele vrednice de laudă, prin urmare și laudele încetează. De aici reiese că cel care vrea ca oamenii să afle faptele lui bune se trădează pe sine însuși. Faptul că oamenii laudă fapta bună este firesc – cum să nu lauzi un lucru bun? Dar tu să nu ai gândul la laude, să nu le aștepti și să nu le cauți. Dacă îți vei îngădui să primești laude, te vei strica de tot. Dacă îți îngădui o dată, îți vei

îngădui și a doua oară și așa mai departe. Cel ce face adeseori un lucru capătă obișnuință – și vei ajunge iubitor de laude; iar dacă vei ajunge aici, nu toate faptele tale vor mai fi vrednice de laudă, iar lauda va înceta. Lipsind laudele celorlalți, vei începe să te lauzi singur, lucru pe care Domnul îl numește „a trâmbița înaintea ta”. Asta e și mai rău. Sufletul tău va deveni atunci ticălos, va alerga numai după strălucire mincinoasă, și de la el nu mai este de așteptat nici un bine.⁵

⁵ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.